

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 19 maja 2015 roku Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w sprawie o sygnaturze akt I C 263/15 z powództwa K. W. przeciwko Powiatowi (...) o zapłatę zasądził od pozwanego Powiatu (...) na rzecz powódki K. W. kwotę 2.000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 22 lipca 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 647 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powyższego rozstrzygnięcia Sąd I instancji wskazał, że w dniu 10 października 2012 roku małżonkowie K. W. i M. W. zawarli ze Starostą (...) umowę zlecenia nr (...) o pełnienie funkcji rodziny zastępczej zawodowej, na mocy której małżonkowie zobowiązali się wykonywać obowiązki zawodowej rodziny zastępczej dla 2 dzieci. W § 6 przedmiotowej umowy strony ustaliły, że z tytułu świadczenia opieki i wychowania powódce K. W. przysługuje wynagrodzenie

w wysokości 2.000 złotych brutto, płatne w terminie do 10 dnia miesiąca następnego.

W rodzinie zastępczej K. i M. małżonków W. decyzją Sądu umieszczono małoletniego D. W. oraz małoletniego R. B.. W dniu 17 stycznia 2014 roku miało miejsce spotkanie między M. W.

a Dyrektorem (...) Centrum Pomocy (...) w Z., podczas którego omówione zostało funkcjonowanie małoletnich dzieci oraz przedstawione zostały zastrzeżenia, co do poprawności sprawowania opieki. Następnie w dniu 31 stycznia 2014 roku Starosta (...) zawarł z K. W. i M. W. porozumienie w przedmiocie rozwiązania umowy zawartej w dniu 10 października 2012 roku. Przy podpisaniu porozumienia powódka wraz z mężem zostali poinformowani przez Dyrektora (...) Centrum Pomocy (...) w Z., iż w przypadku braku zgody na rozwiązanie umowy, konieczne stanie się zawiadomienie Policji i Prokuratury. Nadto małżonków poinformowano, że dalej będą mogli sprawować pieczę nad małoletnimi, jednakże jako rodzina zastępcza niezawodowa. Małżonkowie zgodzili się na zawarcie porozumienia z uwagi na powyższe zapewnienie. W lutym 2014 roku (...) Centrum Pomocy (...) w Z. złożyło wniosek do Sądu Rejonowego w Zgierzu w przedmiocie zwolnienia małoletnich D. W. i R. B. spod pieczy powódki i jej męża. Wniosek nie został jednak uwzględniony. Powódka i jej mąż nadal sprawują pieczę nad D. W. i R. B.. Małoletni chłopcy sprawiają trudności wychowawcze, mają problemy z nauką, opuszczają zajęcia w szkole. D. W. skarżył się na zasady panujące w rodzinie zastępczej oraz przekazywał nieprawdziwe informacje pracownikom (...) Centrum Pomocy (...), w następstwie czego współpraca między powódką i jej mężem a rzeczą instytucją pogorszyła się. Pomimo trudności wychowawczych, małżonkowie W. prawidłowo zajmują się małoletnimi chłopcami. Mąż powódki organizuje podopiecznym czas wolny (jeździ z nimi na rowerze, majsterkuje). Powódka wraz z mężem dają małoletnim to czego nie uzyskaliby w swoich domach rodzinnych. Powódce i jej mężowi udało się nawiązać pozytywne relacje z małoletnim R. B., a także zbudować autorytet wychowawczy i osobowy. Chłopiec, mimo iż nadal czuje się związany z biologiczną rodziną, chce pozostać pod pieczę rodziny zastępczej. Pismem z dnia 18 lipca 2014 roku, które wpłynęło do Starostwa Powiatowego w dniu 21 lipca 2014 roku, K. W. i M. W. złożyli Staroście (...) oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczeń woli złożonych pod wpływem błędu w dniu 31 stycznia 2014 roku. Natomiast pismem nadanym w dniu 23 grudnia 2014 roku K. W. i M. W. wezwali Starostę (...) do zapłaty kwoty 22.000 złotych tytułem wypłaty wynagrodzenia w związku z pełnieniem funkcji rodziny zastępczej w okresie od dnia 1 lutego 2014 roku do dnia 31 grudnia 2014 roku. Żądana kwota nie została uiszczona.

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy dokonał na podstawie złożonych do akt sprawy poświadczonych za zgodność z oryginałem kserokopii dokumentów urzędowych

i prywatnych. Sąd I instancji uznał za wiarygodne zeznania świadków M. Z. i R. M., które w jego ocenie były spójne, logiczne i wzajemnie się nie wykluczały. Nadto Sąd a quo wskazał, że wspomniani świadkowi z uwagi na brak powiązań z powódką i jej mężem, byli w stanie obiektywnie ocenić relacje panujące w domu małżonków W.. Zdaniem Sądu meriti na wiarygodność zasługiwały także zeznania M. W. oraz zeznania powódki. Odwołując się do doświadczenia życiowego Sąd Rejonowy wskazał, że trudno uznać by osoby, które wychowują dwóch dorosłych chłopców, co wiąże się z koniecznością ponoszenia dość znacznych wydatków, dobrowolnie zrezygnowali z wynagrodzenia w wysokości 2.000 złotych brutto miesięcznie. Sąd I instancji podkreślił, że dla powódki i jej męża najważniejsza była

możliwość sprawowania pieczy nad małoletnim R. B. i D. W. i to nawet bez dodatkowego ekwiwalentu pieniężnego. W konsekwencji, w ocenie Sądu a quo trudno uznać, że zastrzeżenia wskazane w notatce służbowej, a kierowane pod adresem rodziny zastępczej prowadzonej przez powódkę i jej męża, miały jakiegokolwiek odzwierciedlenie w rzeczywistości. Sąd meriti uznał tym samym przedmiotowy dokument za niewiarygodny. Jako niewiarygodne Sąd Rejonowy ocenił również oświadczenie pozwanego w zakresie,

w jakim zaprzeczył jakoby powódka została wprowadzona w błąd odnośnie możliwości dalszego sprawowania pieczy nad małoletnimi w ramach niezawodowej rodziny zastępczej. Sąd I instancji argumentował, że w odpowiedzi na pozew strona pozwana podniosła, iż powódka została „pouczona przez pracowników (...) w Z., że rezygnacja z prowadzenia zawodowej rodziny zastępczej nie jest równoznaczna z utratą statusu opiekunów prawnych oraz statusu rodziny zastępczej dla D. W. i R. B.”, natomiast w treści przedłożonej przez pozwanego notatki stwierdzono, że „w toku negocjacji została podjęta wspólna decyzja o rozwiązaniu umowy o pełnieniu funkcji zawodowej rodziny zastępczej i podjęciu działań zmierzających do zakończenia opieki nad małoletnimi przez Państwa W.”. Mając na uwadze powyższe Sąd a quo doszedł do przekonania, że wobec sprzecznych twierdzeń pozwanego, za wiarygodne należy uznać zeznania powódki i jej męża, którzy od początku konsekwentnie oświadczaali, iż przy zawieraniu porozumienia zostali zapewnieni o możliwości kontynuowania sprawowania pieczy nad D. W. i R. B.. Sąd meriti uznał również za wiarygodne zeznania powódki i M. W. w zakresie, w jakim twierdzili, że przy podpisywaniu porozumienia obawiali się zawiadomienia Policji lub Prokuratury przez (...) Centrum Pomocy (...) w Z.. W tym kontekście Sąd Rejonowy wskazał, że sprawowanie pieczy zastępczej nad dwoma dorastającymi chłopcami jest kwestią niezwykle trudną i wymagającą. Sąd I instancji podniósł, że D. W. sprawiał kłopoty wychowawcze oraz przedstawiał pracownikom (...) w Z. informacje niemające pokrycia w rzeczywistości, co z kolei mogło powodować u pracowników tej instytucji mylne wyobrażenie o relacjach panujących w rodzinie zastępczej. Zdaniem Sądu a quo w tych okolicznościach możliwość niezasadnego zawiadomienia organów ścigania była jak najbardziej realna.

W oparciu o powyższe ustalenia faktyczne Sąd Rejonowy wskazał, że powództwo jest zasadne i podlega uwzględnieniu w całości. W ocenie Sądu I instancji w rozstrzyganej sprawie koniecznym było ustalenie, czy przy zawieraniu porozumienia w dniu 31 stycznia 2014 roku powódka została wprowadzona w błąd za pomocą podstępu (to jest czy po stronie powodowej zaistniała wada oświadczenia woli), a następnie czy powódka skutecznie uchyliła się od skutków prawnych tego oświadczenia woli. Sąd a quo wyjaśnił, że w razie skutecznego uchylenia się od skutków prawnych oświadczenia woli, czynność prawną uważa się za nieważną i to już od chwili jej zawarcia. Mając powyższe na względzie Sąd meriti podniósł, że stosownie do art. 84 § 1 k.c. oraz art. 86 § 1 k.c. w razie błędu, który wywołała druga strona podstępem, można uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia woli. Sąd Rejonowy wyjaśnił, że Kodeks cywilny nie definiuje pojęcia podstępu, jednakże w doktrynie i judykaturze przyjmuje się, iż błąd wywołany podstępnie to wyłącznie błąd wywołany intencjonalnie, świadomie, rozmyślnie. Może on polegać na złożeniu niezgodnego z prawdą zaprzeczenia lub zapewnienia, bez względu na to, czy na składającym istniał obowiązek złożenia takiego oświadczenia. W przypadku podstępu prawnie doniosły będzie także taki błąd, który dotyczy sfery motywacyjnej. Mając na uwadze powyższe, w przekonaniu Sądu

I instancji w niniejszej sprawie pozwany podstępnie wprowadził powódkę w błąd co do możliwości sprawowania dalszej pieczy nad małoletnimi jako rodzina zastępcza niezawodowa. W ocenie Sądu a quo fakt ten był niezwykle istotny dla powódki w sferze motywacyjnej przy rozważaniu kwestii zawarcia porozumienia ze Starostą (...). Sąd meriti argumentował, że powódka była gotowa przystać na rozwiązanie umowy, a tym samym pozbawienie jej wynagrodzenia w wysokości 2.000 złotych brutto miesięcznie, pod warunkiem dalszego sprawowania opieki nad D. W. oraz R. B. i takie też zapewnienie uzyskała od pozwanego. Sąd Rejonowy zauważył, że mimo to w następnych miesiącach złożony została wniosek o zwolnienie małoletnich spod pieczy zastępczej sprawowanej przez K. W. i jej męża. Zdaniem Sądu I instancji wskazana niekonsekwencja po stronie pozwanego świadczy o tym, że powódce świadomie i celowo złożono stosowne zapewnienie, by tylko przystała na rozwiązanie umowy. Po dokonaniu powyższych rozważań Sąd a quo wskazał, że stosownie do art. 88 § 1 i 2 k.c., uchylenie się od skutków prawnych oświadczenia woli, które zostało złożone drugiej stronie pod wpływem błędu następuje przez oświadczenie złożone tej osobie na piśmie, nie później jednak niż z upływem roku od wykrycia błędu. Po tym terminie rzeczony uprawnienie wygasa. W ocenie Sądu meriti w rozstrzyganej sprawie o błędzie powódka mogła dowiedzieć się najwcześniej w dniu 31 stycznia

2014 roku, natomiast pisemne oświadczenie o uchyleniu się od skutków czynności prawnej zostało przez nią złożone w dniu 21 lipca 2014 roku.

Zatem, zdaniem Sądu Rejonowego wskazany roczny termin został zachowany.

Reasumując, w ocenie Sądu I instancji powódka skutecznie uchyliła się od skutków czynności prawnej z dnia 31 stycznia 2014 roku, a samo rozwiązanie umowy jest nieważne.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

/wyrok wraz z uzasadnieniem – k. 64, 69-73/

Od powyższego orzeczenia apelację wniósł pozwany, zaskarżając wyrok w całości. Skarżący zarzucił:

I. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, to jest:

1. art. 233 § 1 k.p.c. polegające na dokonaniu przez Sąd I instancji błędnej, sprzecznej z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego, oceny materiału dowodowego, która doprowadziła do błędnych ustaleń faktycznych, w zakresie:

a. przyznania wiarygodności wyjaśnieniom powódki, zeznaniom świadka M. W., oraz błędnej oceny porozumienia z dnia 31 stycznia 2014 roku w zakresie ustaleń co do poinformowania powódki i jej męża przez Dyrektora (...) Centrum Pomocy (...) w Z., iż w wypadku braku zgody na rozwiązanie umowy, koniecznym będzie zawiadomienie Policji i Prokuratury, podczas gdy z żadnego innego środka dowodowego przedstawionego przez powódkę, nie wynika taka okoliczność;

b. niekonsekwentnego ustalenia przez Sąd I instancji rzeczywistego powodu, dla którego powódka wraz z mężem złożyli oświadczenie o rozwiązaniu umowy z dnia 10 października 2012 roku; z przytoczonego w uzasadnieniu ustalonego fragmentu stanu faktycznego wynika, że małżonkowie W., zgodzili się na podpisanie porozumienia rozwiązującego umowę o pełnienie funkcji rodziny zastępczej zawodowej w obawie o rzekomą możliwość poinformowania Policji i Prokuratury przez Dyrektora (...) w Z., podczas gdy w dalszej części uzasadnienia Sąd I instancji ustalił, że małżonkowie W., zgodzili się na zawarcie porozumienia z uwagi na zapewnienie, że po rozwiązaniu umowy będą mogli dalej się opiekować małoletnimi;

c. dopuszczenie dowodów z zeznań świadków M. Z. i R. M. i uznania za wiarygodne zeznań tychże świadków, na okoliczności dotyczące relacji panujących w rodzinie W., podczas gdy przedstawione okoliczności nie mają żadnego znaczenia dla oceny wystąpienia błędnego przekonania co do złożonego oświadczenia;

d. błędnym przyjęciu przez Sąd I instancji stanowiska procesowego zrównującego w skutkach sytuację faktyczną małoletnich w momencie rozwiązania cywilnoprawnej umowy o pełnienie funkcji rodziny zastępczej, z późniejszym złożonym przez pozwanego wnioskiem o zwolnienie spod pieczy rodzicielskiej, konsekwencją którego było wydanie postanowienia w tym przedmiocie przez sąd rodzinny;

2. art. 316 § 1 k.p.c. polegające w konsekwencji na ustaleniu przez Sąd I instancji po zamknięciu rozprawy innego stanu rzeczy, niż ten istniejący w rzeczywistym stanie faktycznym sprawy;

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest:

1. art. 84 § 1 i § 2 k.c. poprzez błędną wykładnię, wyrażającą się w stanowisku Sądu I instancji, iż oświadczenie o rozwiązaniu umowy, złożone przez powódkę i jej męża wyczerpało ustawowe przesłanki dotyczące treści czynności prawnej

i istotności, podczas gdy Sąd I instancji nie wyjaśnił na czym przedmiotowa istotność miałaby polegać;

2. art. 86 § 1 k.c. poprzez jego nieuzasadnione zastosowanie przez Sąd I instancji, wyrażające się w przyjęciu, iż oświadczenie złożone przez małżonków W. było konsekwencją intencjonalnego, świadomego i rozmyślnego działania ze strony pozwanego, w sytuacji kiedy Sąd I instancji nie uzasadnił przyczyn, dla których pozwany miałby dopuścić się podstępnego działania względem powódki i jej męża;

3. art. 35 ust. 1 w związku z art. 39 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy z dnia 9 czerwca 2011 roku o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej – poprzez jego niezastosowanie skutkujące uznaniem przez Sąd, że rozwiązanie cywilnoprawnej umowy o pełnienie funkcji rodziny zastępczej skutkuje pozbawieniem możliwości dalszej pieczy nad dziećmi.

Mając na uwadze powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania za obie instancje, według norm przepisanych.

/apelacja – k. 77-85/

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

/odpowiedź na apelację – k. 93-96/

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jest uzasadniona jakkolwiek z innych przyczyn niż wskazane w jej uzasadnieniu.

Na wstępie wyjaśnić należy, że niniejsza sprawa została rozpoznana w postępowaniu uproszczonym, zatem Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹⁰ § 1 i § 2 k.p.c. orzekł na posiedzeniu niejawnym w składzie jednego sędziego. Zgodnie zaś z art. 505¹¹ § 1 k.p.c. sąd drugiej instancji nie przeprowadza postępowania dowodowego z wyjątkiem dowodu z dokumentu. Natomiast w myśl art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Wskazać także należy, że w postępowaniu apelacyjnym Sąd II instancji rozpoznaje sprawę przez dokonanie niezbędnych ocen prawnych, chociażby dotyczące ich zarzuty nie były podniesione w apelacji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2005 roku, sygn. akt I PK 77/05, Lex nr 196680).

W niniejszej sprawie K. W. pozwem z dnia 2 lutego 2015 roku (data wpływu do Sądu) wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kwoty 2.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami postępowania. Powódka wskazała, że domaga się od pozwanego zapłaty wynagrodzenia wyłącznie za miesiąc luty 2014 roku. Na etapie postępowania apelacyjnego między stronami procesu nie było sporu co do tego, że w dniu 10 października 2012 roku K. W. oraz M. W. zawarli ze Starostą (...) umowę zlecenia nr (...) o pełnienie funkcji rodziny zastępczej zawodowej, zgodnie z którą powódce przysługiwało miesięczne wynagrodzenie w kwocie 2.000 złotych brutto. Między stronami procesu nie było również sporu co do tego, że w dniu 31 stycznia 2014 roku K. W. oraz M. W. zawarli ze Starostą (...) porozumienie, zgodnie z którym umowa zlecenia nr (...) o pełnienie funkcji rodziny zastępczej zawodowej uległa rozwiązaniu z dniem 31 stycznia 2014 roku. Między stronami sporne pozostały natomiast przyczyn rozwiązania przez powódkę oraz jej męża przedmiotowej umowy zlecenia o pełnienie funkcji rodziny zastępczej zawodowej. Według zeznań świadka M. W. oraz zeznań K. W. do podpisania przez powódkę oraz jej męża porozumienia doszło z uwagi zapowiedzi Dyrektora (...) w Z., że zawiadomi on Policję oraz Prokuraturę, a także z uwagi na otrzymane przez nich zapewnienie

o możliwości kontynuowania sprawowania pieczy nad D. W.

i R. B..

Abstrahując w tym miejscu od podniesionych przez apelującego zarzutów dotyczących ustalonego przez Sąd Rejonowy stanu faktycznego sprawy, przy założeniu, że zeznania K. W. i M. W. w zakresie przyczyn podpisania przez nich w dniu 31 stycznia 2014 roku porozumienia o rozwiązaniu umowy zlecenia nr (...) o pełnienie funkcji rodzinny zastępczej zawodowej zasługują na wiarygodność, w ocenie Sądu Okręgowego dochodzone przez powódkę roszczenie nie zasługuje na uwzględnienie w świetle mających zastosowanie w sprawie norm prawa materialnego.

Przede wszystkim wskazać należy, że rzekoma zapowiedź Dyrektora (...) w Z., iż zawiadomi on Policję oraz Prokuraturę w żaden sposób nie pozwalają przyjąć, że w rozstrzyganej sprawie mamy do czynienia z wadami oświadczeń woli, co skutkowałoby stwierdzeniem, iż porozumienie z dnia 31 stycznia 2014 roku było czynnością nieważną,

a w konsekwencji, że nigdy nie doszło do rozwiązania umowy zlecenia nr (...) o pełnienie funkcji rodzinny zastępczej zawodowej. Zdaniem Sądu Odwoławczego wskazaną przez K. W. i M. W. okoliczność jakoby przy podpisywaniu porozumienia z dnia 31 stycznia 2014 roku obawiali się zawiadomienia Policji lub Prokuratury przez (...) Centrum Pomocy (...) w Z. należy poddać analizie na gruncie wady oświadczeń woli w postaci groźby, o której mowa w art. 87 k.c. Zgodnie

z przywołanym art. 87 k.c. kto złożył oświadczenie woli pod wpływem bezprawnej groźby drugiej strony lub osoby trzeciej, ten może uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia, jeżeli z okoliczności wynika, że mógł się obawiać, iż jemu samemu lub innej osobie grozi poważne niebezpieczeństwo osobiste lub majątkowe. Groźba w rozumieniu przepisów o wadach oświadczenia woli oznacza zapowiedź użycia środków, które sprowadzą niekorzystne następstwa dla osoby. Bezprawność natomiast oznacza sprzeczność z prawem lub z powszechnie przyjętymi w społeczeństwie normami etycznego postępowania

i wzajemnego współzycia. Zdaniem Sądu Okręgowego zapowiedź zawiadomienia organów ścigania o popełnieniu przez powódkę i jej męża przestępstwa nie może być uznane za bezprawną groźbę, a wręcz przeciwnie jest realizacją społecznego (w niektórych przypadkach prawnego) obowiązku informowania o popełnieniu czynu zabronionego. Jak trafnie wskazał Sąd Rejonowy w momencie złożenia powódce i jej mężowi oferty rozwiązania umowy zlecenia z dnia 10 października 2012 roku na mocy porozumienia stron pracownicy (...)

w Z. mieli poważną informację, że K. W. i M. W. popełnili przestępstwo, tym samym w ocenie Sądu Odwoławczego zapowiedź zgłoszenia tego organom ścigania w żadnym razie nie może być oceniana jako nadużycia (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2001 roku, sygn. akt I PKN 658/00, Lex nr 1214933).

Wbrew stanowisku Sądu I instancji, nie sposób również uznać, że powódka i jej mąż podpisując porozumienie z dnia 31 stycznia 2014 roku działali pod wpływem błędu. Zgodnie z art. 84 § 1 zdanie 1 k.c. w razie błędu co do treści czynności prawnej można uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia woli. Przez błąd należy rozumieć mylne wyobrażenie o rzeczywistym stanie rzeczy, przy czym może ono dotyczyć zarówno faktów, jak i prawa. W rozstrzyganej sprawie rzekomy błąd miał polegać na mylnym przeświadczeniu powódki i jej męża, że po rozwiązaniu umowy zlecenia z dnia 10 października 2012 roku w dalszym ciągu będą oni mogli sprawować pieczę nad małoletnimi jako rodzina zastępcza niezawodowa. Wyjaśnić zatem należy, że K. W. oraz M. W. mieli rację sądząc, że po podpisaniu porozumienia z dnia 31 stycznia 2014 roku w dalszym ciągu będą mogli sprawować pieczę nad D. W.

i R. B., o czym dobitnie oświadczą załączone do pozwu dwa postanowienia Sądu Rejonowego w Zgierzu kolejno z dnia 25 września 2014 roku (k. 22) oraz z dnia 17 lipca 2014 roku (k. 22 verte), mocą których pozostawiono D. W. i R. B. w rodzinie zastępczej powódki i jej męża. Tym samym nie sposób przyjąć, że w sprawie mamy do czynienia z błędem, bowiem K. W. i M. W. nie pozostawali w mylnym wyobrażeniu o rzeczywistym stanie rzeczy.

Reasumując, nawet przy przyjęciu ustalonego przez Sąd Rejonowy stanu faktycznego nie sposób przyjąć jakoby w rozpoznawanej sprawie mamy do czynienia z wadami oświadczeń woli.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok, w ten sposób, że oddalił powództwo w całości.

Zmiana zaskarżonego wyroku skutkować musiała również zmianą rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed Sądem I instancji. Ostatecznie pozwany wygrał proces

w całości, tym samym Sąd Odwoławczy zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik sporu zasądził od powódki K. W. na rzecz pozwanego Powiatu (...) kwotę 600 złotych. Na wskazaną kwotę złożyło się jedynie wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym ustalone

w oparciu o § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł również w oparciu

o przepis art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Pozwany wygrał apelację w całości zatem Sąd Okręgowy zasądził na jego rzecz od powódki tytułem zwrotu tychże kosztów kwotę 400 złotych, na którą to kwotę złożyła się: opłata sądowa od apelacji w wysokości 100 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w kwocie 300 złotych ustalone na podstawie § 6 pkt 3 oraz § 13 ust. 1 pkt 1 powołanego wyżej Rozporządzenia.